

kapitoly

Alfie, Tome

Bude to bolet

Cos jako čekala?

Design dialogu

Eště

Františkánů

Gray Gatsby

Hlubiny hladin, hladiny hlubin

Chci tě

Idiot

Jezuitů

Kol a kol

Lindo, lež

Mariánský reflex

Nitroblok

Opona

Pokročilý kat

Rejstříky

Střízlivé letadlo

Trávnícký

Ubi caritas

Vysvětlovací pasáž

Wilder

XY

Zranitelná

Alfie, Tome

Imaginární krajina je nahá a nerozpitá:

nemůžeme ven a nechceme dovnitř,
opadají zdvořilostní vztahové vazby,
se párujeme jako zvěř do archy
a stále se cítíme tak akorát...

Alfie,
bývalý imaginární přítel
roky nesel stejné křestní jméno jako milenec Oscara Wilda,
ať,
Alfie.
jenž byl posléze a po dnes nazýván Tom,
byl a je
prostý a dokonalý,
nikdy se nenořil...

Veškerá zranění po hmatu připomínala peří.

Lindu prorostlo vězení jasu,
strachu,
odřezků
opravdových
citů
a samoty.

Bude to bolet

Povlak náchylnosti napadl nálady všech.

Netřeba fňukat,
netřeba

-

Vlna našlápnutí se překlenula v uchopení
kaleidoskopu resonancí,

prolomení kousnutím,
pozřením,
prozřením -

Vše dobré je bezpředmětné:

Bolest indikuje citovou kapacitu,
Bolest vidí konstantní šero.

Roztřepeň okraj duše lne nelne.

Tady vám nikdo neřekne, že se má normálně,
protože je to zaseknutý cynický zmrď zklamaný z lidí
- konstantně neutrální neutrální je přirozeně přítomen
v každém momentu každé existence, která je jednou z nás.

Klid, nebolí to.

Cos jako čekala?

Chop se neuchopitelného.

Pozoruješ své touhy, zuby i jazykem
strháváš ochrannou fólii
každého chtíče,
a začínáš
tušit.

Žena se opírala o kmen bytelné vrby vonící jarem a stářím.
Muž k ní ohleduplně přistoupil a drze se zeptal, „co jsi zač?“

„Ironicky načasovaná,
mentálně, chemicky nevyhnutelná chyba,“
Laura,
řekla Nela,
zpomaleně mrkla
a pohledem se zabořila do vrásek kol jeho úst a očí.

Marnost je pohled na Nelu
zpoza lehounké záclony,
jež ledabyly vyplňuje prázdna.

Nedrásá její svobodu,

Marnost vidět ji a cítit,
jak hmatatelně voní a zní
neboť nechce být nahmatána.

Paralelně probíhající euforie

cuká.

Fjodori nechtěl, aby věděla, že brečí.
Ona nechtěla, aby věděl, že se jmenuje Nela,
ne Laura.

Terapie? Kompenzace?
Hra?

Osobní integrita,
život za pozlátkem,
no,
neudus se!

Marnost je strach a strach je marnost,
marnost je zrcadlo;

načasování pulsuje každým kloubem každého prstu
jejích rukou,
jeho rukou:
rozdrásali okvětní lístek času.

Prsty se vpletly do prstů,
dlaň se dotkla dlaně.

Fjodor Dorian lapal po dechu a přemýšlel,
proč nechce víc
ani eště.

Pravda je v mlze

výsostně,

za záclonou

a pro teď nemá.

Design dialogu

Každý okamžik má svoji vnitřní mechaniku,
otevřený interval je komorní nekonečno,
otevřené srdce je relativní chaos.

V kontaktu s druhým člověkem
látká opravdovosti stoupá,
usedá za horizont.

Nelze říct, jestli by bylo zbytečné jednat.

průsvitnost neprotkaných je sotva důkaz čehokoli,
a saténový vzduch se zrcadlí v sobě samém.

Je hluboce náročné, být člověkem, který žije pro jazyk a neumí se bavit s lidmi.
Dokonce si troufám tvrdit, že je hluboce náročné, být člověkem, který žije a
neumí kvést.

Mohu tvořit.
Mohu ničit.

Mohu pouze
být.

Imaginárně je to o poznání jednodušší.

Obklopuji se osamělostí, která pulsuje,
tulí a rozřezává jedním dotekem.

Status quo je jistota.

Eště

V ložnicích s východními okny se rozlévají světelné povlaky,
zatímco v ostatních nadále převládá neméně slastné ponuro.

Je nám pěkně blbě, protože nerozeznáme emoci od emoce
krom strachu, nervozity a studu.

Doléhá touha spatřit, uslyšet a pocítit to prosté.

Vlhko se vkládá do srdcí,

otevři, a

- -

Nemáme nárok být nevděční.

Františkánů

Ptáci se snažili zachovat ve vzduchu lehounké dobro.

V těchto momentech cítila, jak do ní padají květy stromů,
ano, přestože byl podzim,
ano, přestože na duše každý nevěří.

Vůbec nemohla usnout.

Prázdná nevoní?

Probouzela se stále,

snažila se nebrečet,
slzy tekly pod líčka,
čelistmi, hrtanem,
níž a hloub.

Voda nám uniká,

mezi prsty

je sucho.

Gray Gatsby

Claudio se opírá o bílé zábradlí svého balkonu.

Moře podléhá mlze.

„Vás dva bych chtěl vidět na jednom gauči,
neboť je jedno, kolik krásna tě protkalo –

už neprotéká, přestože dál teče.“

První chomáče svitu řezou zastřenost oblohy.

Na moment!

Připijme si a budme blažení!

Hovořme a prokládejme své pseudo názory
neotřepte šovinistickými úsměvy, ach,
je opravdu srdcervoucí
okouzleně se červenat a
slintat nad muži, z nichž žádný nechápe,
že včerejšek už není.

Člověk snažící se přelstít čas, nakonec lže sám sobě.

Stačí to?

Jak komu.

Formují se tendence zbožňovat hmotné,
hmatatelné, uchopitelné,
dokonce vzácné,
do konce krásné?

Claudio se přemýšlel o Trávnickém:

lišil se od nich

máločím.

Na jejich obranu jsou skrz naskrz rolemi,
konstrukty a symboly svého tvůrce;
plochými fragmenty nefiktivních lidí,
přičemž právě fragment bývá to, co schází
k úplnosti.

„Vy se nerozhodujete, nepokračujete dále –
setráváte a dokola si před sebou promítáte
ty samé nálady a city.

Vámi obývaná vertikální časová osa
je soukromým polem sentimentální bezbřehosti.

Vycházíte z neperspektivního posouzení dimenzí reality,
nevyzrálé diktatury, stagnace a samoty z naplnění něčeho,
co v přítomné přítomnosti pozbývá platnosti,
na vás však působí neustále –
vzniká pnutí vůči horizontálním pohybům.
vrcholí destrukcí.“

Oltář je přístavním molem.

Sedmikráska je Sibylou.

Na přítomnost –

obraz může působit jako zrcadlo,
zrcadlo může působit jako reflexe,
reflexe může působit jako pravda.

„Dori turi te salutant.“

Hlubiny hladin, hladiny hlubin

Vnímám znění a rodí se múza,
něco úplně jiného,
nebo vůbec nic.

Toto ovšem není poznání na dřevě,
neboť kráčíme pouze po dně povrchu.

Od hlíny jádra se sice přirozeně liší,
ale dokud se sama zřetelně neprojeví,
člověk pouze tuší, doufá a čeká,
intuice domýšlí
a i kdyby se nespletla;
má svá zákoutí
slabosti
a vlhne.

Netrpělivost a touha nejsou jedno a totéž,
byť pravidelně ulehají do bezpečně matoucí symbiózy,
která je zhruba tak smysluplná, jako když nedotažená cigareta
spadne na něčí žvýkačku, a nalepí se na polobotku fracka bez svědomí.

Byli jsme uvedeni do krajiny časoprostoru,
kam imaginární sahá
relativně vzácně a
vzácně relativně.

Chci tě

Srdeční rány dovedou skrytě hnisat.

Objevuji šestadvacátou, léčím,
a třeba je to celé.

Třeba byla uzdravena sotva třetina
těch jednodušších.

Zbylé se obrazně obrací v tekutý asfalt,
neboť jsou v péči PM Trávníckého - alter ega,
které mi brání řádně vstřebávat - -
které mi brání pouštět si k tělu

radost.

Inu,
vzniká-li metaforické potřísnění,
nezbývá než dychtit po metaforické očištění,

a nepřestat...

Idiot

Eva byla relativně vzhůru,
spatřila plátno napínané okvětními plátky RGB spektra.

Před očima jí běžel neživý film živého zjevení
s vůní čerstvě posečené trávy,
na úpatí postele.

Fjodori myslel na Nelu:
viděl ji rozkvetlou
světlem, kyslíkem a potem.

Podrážkami kontrolovaně klouzal po žulové dlažbě,
občas se opřel o drásavou omítku oduševnělého domu,
dřímал,
občas si dokonce sedl na parapet vyprázdněného okna,
modlil se;

o záda se mu otřel hmatatelně vlhký vzduch.

Poddal zjevení ticha,
šel do kolen, poddal se tíze povlaku
utkaného ze strachu a pýchy.

Epilepsie je komplikovaná, zatímco láska -

Jezuitů

Ad maiorem Dei Gloriam

Tom vešel, zanořil dlaně do kroupky a opláchnul si obličej,
tak mě tu máš;

oddechnul si a mírně se rozesmál, přimhouřil oči jako kotě;
intimní chrámové okamžiky se dějí jakoby mimo časoprostor,
doma.

Diagonála: světlo je zvuk, a zvuk je písmo,
jsem Tebou oblomen,
mícha vibruje
a v hlavě slyším střepy pravdy.

Na něžnost, laskavost a pokoru přistoupit nemohu,
neboť před sebou stále vidím neexistující most
nad palčivě existující prasklinou,
kterou nepřeskočíš, neobejdeš
a vnořit se
by znamenalo zdržet se
proti Tvoji vůli,
proti mojí srsti a,

neboj, Tomáši, ona na tebe počká.

Tok myšlenek se pozastavil, rozpustil
a stékal po kapkách do kalicha.
Olízl si rty a polkl;
dle Krista bylo vše v naprostém pořádku.

Nezoufej si,
přijde.

Nechal se obejmout a zavát.

Tom si jakoby pamatoval svoji budoucnost
a byl vyplašen k smrti.

Jen v Kristu nacházel...

Kol a kol

V říjnu se mocí naděje
fialky z hlíny derou,
před rosou mlha poklekla,
krev syna zaschla, dotekla - - -

a nová noc se rozleje.
Ptám se, co bude s dcerou.

Lindo, lež
prázdnó a tichó

Mariánský reflex

modlitba

Nitroblok
pokoj

Opona

Struktury vláken kopírují srostlou prohlubeň čelní kosti.

Pokročilý kat

Trávnícký vstřebával
sjednocení
personifikací různých poloh jeho bytí -
jeho mysl zažívala znovuzrození,

jeho srdce bylo rozškubnuto jako chrámová...

v obrovské, minimalistické, leskle šedé síni
s goticky vitrážovými okny a
jediným
černým, mramorovým stolem,
na němž ležely všechny předměty, na kterých doopravdy záleželo:

Tomovy nůžky,
Lindiny obrazy,
Míšovy nahrávky
a Oskarovy hodinky.

K pronesení verdiktu scházely dvě informace:
cože se to vlastně stalo,
a kdo za to může.

PM byl zmatený nezmatený,
k soudům přece patří lidé,
řady dřevěného nábytku,
právníci a soudce.

Zároveň však věděl, že není u soudu
v běžném slova smyslu - v reálném světě,

byl u Evy v hlavě, kde spravedlnost funguje jinak;
neříkám lépe -
jinak.

Na nůžky dvacet minut zíral -
toužil jimi protáhnout prsty,
ale kousl se
do rtu a nechal je ležet.

Stýskalo se mu po Lindě, pročez rozprostřel všech pět pláten podél jedné ze stěn.
Nebojte,
bez pošetilého nahlížení je nasměroval lícem k podlaze,
aby se na jejich povrchu zobrazily jen průsvity vitráží.

Své audio deníky nepovažoval za jakkoli podstatný materiál,
což ovšem jednání obohatilo o další, byť minoritní, otázku.
Proč byly zachovány.

Vzal první kazetu, vložil ji dovnitř, pustil a obklopila ho
deset let stará verze vlastní mysli
před Claudiem, před jménem Trávnícký, před jménem Pavel.

Viděl,
co si tehdy musela myslet
o lásce, vztahu a manželství,
jak byla naivní, nešťastná a čistá;
viděl,
že to s nimi myslela dobře.

Tímto bylo z věcí archivních zjeveno vše,
krom odpovědi na -
Míša se polekal.

K čemu se váže těch dalších osm kazet?

Druhá kazeta mu připomněla okolnosti okolnosti pověstné smrti Trávníckého:
modré dioptrické brýle, bílá košile, čestný titul z matfyzu,
RGB, tabule na fixy, absint, kostel,
evangelium podle svatého Jana, park,
kamínky pod stromem v parku,
Klára, deka, čaj a sebevražda.

Třetí kazeta vykreslovala Claudia Lorning,
jeho ignorantství a cynismus,
moře, růžové víno a roztomilé doutníky,
sentimentalitu, nečtené knihy, oprýskaný smalt,
písek ve vlasech, dehet za prsty a vrásky.
Myšák se rozesmál a dost dlouhou dobu nemohl přestat,
Opřel se o stůl a všiml si času na hodinách. Devět,
což byla, pro naprostý deficit kontextu, prázdná informace.
Přiložil je k levému uchu -
tikaly.
To mu bude muset stačit.

Čtvrtá kazeta byla označena písmenem K.
Zasunul, povolil, pár minut bylo ticho.
Poté sebou Michael škubnul
a ještě chvilku trvalo zvukové nic,
načež se rozbřečel.
Netroufal si ani zkusit polykat slzy,
tekly přívalově, kapal do nich pot z čela,
zmítaly jím jako neeroticky laděná elektřina.
Nastala další vrstva pláče, pláč na druhou chcete-li,
zimnice nepomáhala, navály horka nebyly fér,
šel do kolen a snažil se sám sebe uklidnit.
Takřka marně,
neboť moc dobře věděl, že ubodat nevinného člověka
kvůli jednomu administrativnímu překlepu
není nehříšné bez ohledu na okolnosti.

Pátá kazeta byla o éře jeho vězeňské cely.
Diktátor s číslem místo jména tam věznil Lindu a kohosi.
Nebyl Tom, nemohl být,
a nikdo za hranicemi Eviny mysli by nebyl takto trestán.
Nebyl to Michael a nebyl to Trávnícký,
ten byl přeci, dle tehdy dostupných zdrojů, mrtvý.
Claudio byl na papíře vždy zcela nevinný.
Z těchto důvodů jsem zvolila nové jméno - Pavel.
Uprostřed strohé místnosti bez fér oken a solidní podlahy
byla mříž definující nesoukromost intimity bytí.
Po dlouhých měsících vjemového šera v osobnostní mezihře
Pavel a Michael srostli v jednoho muže,
což tehdy samozřejmě nikdo netušil.
Jednak jsme nevěděli, že je Míša živý,
natož je ve své diktátorsky obnovené verzi,
po metamorfóze, která ovládla mimikry smrti .
Dále by bylo neuchopitelně surreálné v nich
(v Claudiovi a Fjodoru Dorianovi)
narážet na rysy Myšákovy.

Šestá kazeta dokumentovala znásilňování Lindy a mučení Evy.
V těchto záběrech tělesně a do důsledku
čelil své mentální poruše, své paranoidně laděné agresii
všeobjímajících rozměrů;
od tónu prvního zárodku první myšlenky, po exekuci
s kobercovkou, nožem, pilou, ptákem a
infusemi ku dnešnímu dni stále neznámých tekutin,

slovy a doteky utkané z vláken studu a chtíče v napětí
které přetékal za limity mysli Eviné,
víte, pro skutečného člověka je imaginární psychická choroba imaginární,
pro imaginárního, je skutečnější než objektivní realita.

Sedmá kazeta měla, dle popisku, poskytnout záznam vlády
nůžek v jeho rukou i jeho vlastní mýtické atributy
v plnosti své moci:
každou roztrženou láskyplnost,
každou zrekonstruovanou depresi,
každý odstín přežívání v marnosti absolutního osamění,
každé objektivně nehysterické zavzlykání,
každou dělicí čáru mezi nemocí a rozmarem,
každý nádech mezi vlnou, nevlnou a vlnou,
každý Fjodoriho epileptický záchvat a přidružené stavy -
PM se však dočkal jen tří hodin neprůsvitného šumu.
Přepadla ho lítost.
Bezmoc mu poslintala košili.
Svědomí ho hrubě drželo za pravé zápěstí.

Osmá nesla pouze stručnou, zdvořilostní konverzaci,
během níž sdělil Tomovi, že si žádný audio deník nevede,
protože to by bylo pěkně trapné.
Evidentně zbytečně: další marnost.

Chopil se deváté kazety.
Když dohrála, sroloval zpátky Lindina plátna.

Něžně si přiložil k uchu ony hodinky,
které přestaly tikat o půl dvanácté svého času.
K jakému momentu se oněch jedenáct třicet váže,
nevěděl,
věděl jen, že natahovat je...
sáhl si do kapsy,
vytáhl klíč,
odemknul dveře, otevřel,
a vyšel ven.

Vzduchu byly pouze dvě otázky:

co že se to vlastně stalo,

a kdo za to může.

Rejstříky

Rozum klečí před vzteklým koťátkem,
které už ani neexistuje.

Proč?

Střízlivé letadlo

Art.

Rimbaud je v zuřivém pokoji,

promiň,

dekadentní noření se v život
není

pro mě.

Co je?

Trávnícký

Zavřela oči, od srdce.

Ubi caritas

et -

Tom se probírá se krajinou mezi mořem a pláží:

Bez podbarvení svádí vlastní strach
a za každým horizontem
shledává kus pokory,
jenž přejíždí neemotivním tahem svého jazyka..

Chodidla poslušně vsakují vylidněné míle,
zatímco počasí bledne a Slunce se nehýbe.

Nevlhne -
tak jako dva severní póly,
co se snaží být jediným magnetem,
zůstává mezi Tomem a mořem
tenounká clona.

Písek na něj reaguje dost podobně -
tak tak v něm zanechává otisky,
jež by byly rázem slíbány příští vlnou,
ale to by se musel přiblížit o povzdech
výrazněji,

to by se musel skutečně dotknout.

Ani nevím, jak dlouho stál tři metry ode mě,
co mu běželo hlavou, když na mě zíral,
nevím,
proč zmizel,

byť by bylo bývalo řádově absurdnější, kdyby tam se mnou byl zůstal.

Jako bývalý imaginární přítel mohl odeznít,
namísto toho však nabyl taktu a ticha,
jakých se opravdovým lidem dostává vzácně,
nikdy bez úsilí - vždy naprostou náhodou.

Naučil se působit nepůsobit
mezi řádky,

v mezích,
mezi

fragmentárním sklem a celistvou solí.

Iluze tajemna tajemníka objala
zevnitř rozstřílenou duši
a potáhla ji iluzí novou,

neboť na něj dolehla
stručně neprůstřelná vyznání
Lindy a Pavla Michaela.

Stal se někým jiným

neschopen dál mlčet -

byl živý a skutečný,
místy to bolelo,
neboť cítlil

jako smítko, jenž dolehne na rovnou mramorovou střechu,

takřka šedá eminence těchto lovišť,

mocný a nemocný,
návidí nenávidí - - -

napadl mě.

Ten, kterého napadnu já,

„ticho,“

et amor.

Vysvětlovací pasáž

Když přijde na věci metafyzické,
každý je sám za sebe,

každý je kořist.

Wilder

Má-li někdo padnout jako beránek,
musí
zodpovědně zajistit,
že bude dosunut na místo určení

pod vrstvami zkrvaveného krajkoví,

že necukne a nezakolísá - - -

pozvolnou chůzí projde první elipsou,
zakopne o práh druhé,
a porozumí.

Voníš

vykoupán a nevykoupen

jako poslední vydechnutí otrávené pózy,
jako epitaf ve spěchu škrábaný do cizí kůže,
jako horizontálně ložená varhanní píšťala,
jako sonet na břicho podříznutého prasete,

jsi prostý.

XY

Zuřivě umrtvené tygře a hyperaktivní jezero

- -

objekt latentní sebelásky.

Tom je neokysličená krev, co se vrací do srdce,

Eva je okysličená krev, co nese život do celého těla,

a vice versa;

nejsme dva,

jsme jen droga Narcisova,

jediná droga, které ubývá rovnoměrným a přímočarým pohybem,

neboť ty...

YX.

Zranitelná

Dost.

Je-li cit nejen cítěn, ale taky přijat
a otevřen
jako tržná rána -

ne, že by nemohl být nepochopen,
jen už jej nelze zpochybnit

Láska je šlépějí na pokojné hladině živé vody požehnané duše.

Díky tomu může být počata
z jediného,
sotva patrného kontaktu
bez sebemenší vzájemnosti.

Učím se naslouchat
tomu nejjemnějšímu,
co může vstoupit doprostřed dvou,
o čemž samozřejmě ani jeden z nich nemusí vědět,

a dobře, že.

Ve tmě je mnohé náročnější -
například věřit
nebo doufat.

Je ovšem pravda, že se ve tmě mnohem lépe spinká,
a nechat dospát cit, přeje-li si, je moudré a laskavé.

Ve mně se nedávno...
bdím a zakouším
prostou, malinkou a vzácnou
dualitu samoty a blízkosti.

Dýchám pro to nejmenší a opravdové,
co může pulsovat

ode mě k němu a
od něho ke mně.

To nejmenší

je modlitba.